

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**nr. 8070 van 3 februari 2012
in de zaak A. 203.202/XIV-33.894**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Zouhaier Chihaoui
 kantoor houdend te 1000 Brussel
 Kolenmarktstraat 83
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

Het cassatieberoep, ingesteld op 11 januari 2012, strekt tot de nietigverklaring van het arrest nr. 72.230 van 20 december 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zoals verbeterd door het arrest nr. 72.568 van 23 december 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 16 januari 2012 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, zoals gewijzigd door artikel 8 van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

De verzoeker heeft de schending van artikel 15 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden,

ondertekend op 4 november 1950 te Rome en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, (E.V.R.M.) niet aangevoerd voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en kan dit niet voor het eerst doen in de graad van administratieve cassatie. Het eerste middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen maakt in het bestreden arrest een afweging tussen de uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus en artikel 3 van het E.V.R.M. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er immers op dat de uitsluitingsgronden in de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet de Belgische overheden niet vrijstellen van de naleving van internationale verplichtingen, inzonderheid deze die voortvloeien uit de artikelen 2 en 3 van het E.V.R.M., maar dat hij in casu geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel. De verzoeker gaat met zijn uiteenzetting over de absolute aard van de artikelen 2 en 3 van het E.V.R.M. en de kritiek dat hij “niet de nodige bescherming kreeg tegen een potentiële terughrijving” voorbij aan die concrete motivering van het bestreden arrest. Het eerste middel is in die mate kennelijk ongegrond.

De verzoeker kon, en uit de stukken waarop de Raad van State vermag acht te slaan blijkt ook dat hij hiervan op de hoogte was gesteld, tegen de beslissing tot binnenkomstweigering met terughrijving een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing indienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, hetgeen hij in casu niet heeft gedaan. Zijn bewering dat “in de Belgische wetgeving (...) er geen andere (voorzienbare) procedure (bestaat) die verzoeker diende te volgen om zijn grieven in de zin van artikel 2 en 3 E.V.R.M. voor te leggen aan de Belgische autoriteiten” mist dan ook feitelijke grondslag. De kritiek van de verzoeker dat hij “op het ogenblik van de betekening van (...) de terughrijvingsmaatregel, geen enkel belang (had) bij het aanvechten van deze terughrijvingsmaatregel”, dat “de wettelijke termijnen om tegen de terughrijvingsmaatregel een annulatieberoep in te stellen verstreken (zijn)”, dat hij “moeilijk kon voorzien dat hij zou worden uitgesloten (van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus)” en dat die terughrijvingsmaatregel “beoordeeld wordt door een rechtsinstantie (niet in volle rechtsmacht) die wettelijk gezien niet bevoegd is om de feiten die ten grondslag liggen aan de grieven van de verzoeker die hij laat gelden onder artikel 2 en 3 van het E.V.R.M., te beoordelen”, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat er wel degelijk een specifieke procedure openstaat tegen de beslissing tot binnenkomstweigering met terughrijving. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelde dan ook terecht dat hij zich in casu niet uitsprekt over een verwijderingsmaatregel. Het tweede middel is kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op drie februari tweeduizend en twaalf, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams